

ת"פ 9413/02/17 - מדינת ישראל נגד רים דרוויש

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 9413-02-17 ישראל נ' דרוויש

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רים דרוויש

הנאשמת

פסק דין

כללי

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הליך הוכחות בתקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ובתקיפת שוטר באופן שגרם לו חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

העובדות שבהן הורשעה הנאשמת בהכרעת הדין

2. על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, ביום 29.01.2016 בשעה 01:30 לערך, סיירו הקצין נוי סלומון והשוטרים עדן אלמקייס, נאור שמואל, ויונתן חתן במדרחוב בן יהודה בירושלים. באותה עת התקבל דיווח על חשוד שמסתובב ברחוב בן הילל פינת רחוב קינג ג'ורג' כשהוא מצויד בסכין. השוטרים התקדמו למקום שעליו דווח וזיהו שם שני חשודים שענו לתיאור הלבוש שהועבר בדיווח, כשהם חלק מחבורה בת ארבעה גברים ואיתם הנאשמת.

הנאשמת הייתה שרויה בגילופין.

השוטרים ניגשו אל החשודים, ביקשו מהם להזדהות וערכו חיפוש על גופם. הנאשמת קראה קריאות גנאי כלפי השוטרים ואמרה לשוטר נאור: "הנה עוד שוטר מסריח בן זונה, אתה עושה עליו חיפוש כי הוא נראה ערבי".

בהמשך לכך, צילמה הנאשמת באמצעות הטלפון הנייד שהיה ברשותה את השוטרים בעת שערכו חיפוש על החשודים, תוך שנצמדה אל פניו של השוטר נאור, קיללה, הסיחה את דעתו, והפריעה לו לערוך את החיפוש.

השוטר נאור ביקש מהנאשמת שלא להפריע לחיפוש, להתרחק ולצלם מרחוק, אך הנאשמת המשיכה במעשיה. השוטר עדן התקרב למקום במטרה להרחיק את הנאשמת מהשוטר נאור, אך הנאשמת קראה לו בשמות גנאי

"יא שוטר חרא, יא הומו, מטומטם, זבל", וסירבה להיעתר לבקשתו להתרחק.

השוטר עדן תפס בידה הימנית של הנאשמת במטרה להרחיקה מהשוטר נאור וביקש ממנה להזדהות. הנאשמת סירבה להזדהות והמשיכה לקלל. מפקד הצוות, הקצין נוי, הגיע למקום והודיע לנאשמת שאם לא תזדהה היא תעוכב. הנאשמת עמדה על סירובה להזדהות חרף הפצרות חבריה שנכחו במקום ולאחר שניתנה להם שהות של מס' דקות כדי לשכנעה.

בהמשך לכך, החליט הקצין נוי לעכב הנאשמת ולהביאה לתחנת המשטרה. השוטרים ביקשו מהנאשמת להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, אולם הנאשמת סירבה לכך. בעקבות סירובה, הודיע הקצין נוי לנאשמת שהיא עצורה. הקצין נוי ביקש מהנאשמת להתלוות אליו לניידת המשטרה. הנאשמת סירבה לבקשה ועל כן ניתנה הוראה להובילה לניידת תוך שימוש בכוח.

השוטרים נאור ועדן אחזו בידיה של הנאשמת והובילו אותה לניידת. הנאשמת השתוללה והתנגדה תוך שניסתה להדוף את השוטרים מעליה. במהלך הובלתה אחזה הנאשמת בידה בסיגריה בוערת והצמידה אותה לצווארו של השוטר עדן תוך שהיא קוראת לעברו: "שוטר בן זונה". כתוצאה מכך נגרמה לשוטר עדן כווייה בצוואר.

בהמשך למתואר לעיל, ניסתה הנאשמת להימלט מידיהם של השוטרים ונפלה על הרצפה. השוטרים אזקו את ידיה והכניסו אותה לניידת המשטרה תוך שהיא ממשיכה להתנגד, לקלל ולהכשיל את הובלתה לרכב.

משהגיעה לניידת המשטרה לתחנת המשטרה שבמגרש הרוסים, המשיכה הנאשמת בהתנגדותה ובסירובה להתלוות אל השוטרים, תוך שהשתוללה ותוך שהטילה את עצמה על המדרגות.

הנאשמת הורשעה על שבמעשיה, תקפה שוטר בעת שמילא את תפקידו כחוק ותקפה שוטר באופן שגרם לו חבלה של ממש.

תסקיר שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 04.03.2020.

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשמת. אעיר שהתסקיר מתייחס ביו היתר למצבה הנפשי הרגיש של הנאשמת (עמ' 2 ו-4 לתסקיר, עמ' 1-2 לתסקיר המשלים) וליחסיה המורכבים עם בני משפחתה (עמ' 1-4 לתסקיר, עמ' 1 לתסקיר המשלים). מפאת צנעת הפרט של הנאשמת ובני משפחתה, לא אפרט בנושאים אלה מעבר לנחוץ וההכרחי להבנת שיקולי הענישה.

הנאשמת רווקה בת 25, מתגוררת בבית הוריה בשכונת בית צפאפא בירושלים, ועובדת בשנה האחרונה במכולת. אביה חלה בסרטן ואינו עובד מזה 7 שנים. הנאשמת תיארה את מצבם הכלכלי של הוריה כדחוק ומסרה שהם חיים בצמצום והיא ואחיה תומכים בהם כלכלית.

כשהייתה בת 9 נפגעה הנאשמת בתאונת דרכים עת דרס אותה רכב, אירוע שאותו חוותה כטראומתי ואשר לאחריו החלה לסבול מסימפטומים נפשיים שונים. הנאשמת מסרה שהיא אינה זוכרת אירועים שהתרחשו טרם התאונה. בעקבות הטראומה שחוותה הופנתה לקבלת טיפול פסיכיאטרי. בהמשך אובחנה כסובלת מהפרעות נפשיות שונות שלא אפרטן כאן, ובשל מצבה אושפזה מספר פעמים בבית חולים וטופלה בטיפול תרופתי. בשנים האחרונות הנאשמת אינה מטופלת בטיפול פסיכיאטרי קבוע ולא נמצאת תחת מעקב.

על אף הקשיים שחוותה ועל אף שאובחנה כלקוית למידה סיימה הנאשמת 12 שנות לימוד בהצלחה. לדבריה, סיימה גם לימודי איפור בבית ספר ברמאללה ומסרה שבכוונתה לעסוק בעתיד במקצוע זה.

אשר לשימוש בסמים ואלכוהול, מסרה הנאשמת כי החלה לצרוך אלכוהול בגיל 18 בתדירות יומיומית. לדבריה אימצה דפוסי שתייה מזיקים ובלתי מקדמים. דיווחה שכיום היא צורכת אלכוהול בתדירות של אחת לחודש באופן מבוקר ואחראי במהלך מפגשים חברתיים. הנאשמת שללה התמכרות לאלכוהול ושללה שימוש בסמים.

לנאשמת אין הרשעות קודמות.

בהתייחס לעבירות הנוכחיות, קיבלה הנאשמת אחריות לביצוען וביטאה חרטה על התנהגותה. בהתייחסותה לאירוע, סיפרה שבמהלך בילוי עם חברה הגיעו שני שוטרים והחלו לערוך חיפוש אגרסיבי על שניים מחברה. הנאשמת חשה שחברה סופגים יחס משפיל עקב היותם ערבים וכי השוטרים נהגו עמם בחוסר צדק. מסרה שהייתה שתויה ושאינה זוכרת חלקים מהאירוע.

הנאשמת תיארה תחושת אכזבה עצמית מהאופן שבו התנהגה והסבירה שנהגה באלימות כלפי השוטר מתוך דחף מידי להגן על עצמה. לדבריה הבינה בדיעבד שתגובתה הייתה מופרזת, ובשל כך שהייתה שיכורה וחסרת שליטה, לא נענתה לדרישת השוטרים להציג תעודת זהות ולהתלוות אליהם.

שירות המבחן העריך שברקע לביצוע העבירות עומדים קשיים רגשיים וחברתיים ובהם דימוי עצמי נמוך שהועצם במהלך האירוע אשר נתפס על ידה כמשפיל; רקע נפשי שמתבטא בדפוסים אימפולסיביים; והיותה נתונה תחת השפעת אלכוהול.

כגורמי סיכון לעבריינות חוזרת, צוינו אלה: הפנמת תחושות של דימוי עצמי נמוך, חוסר מסוגלות ותחושת דחייה כבר מילדות כאשר ברקע לקשיים אלה מצויות גם טראומות וחוויות ילדות קשות; קשיי התנהגות שלא קיבלו מענה מתאים; קושי במציאת יציבות בתחומי חייה השונים לאורך השנים, הן בקרב גורמי הטיפול שבהם ניסתה להסתייע והן במעגלים חברתיים שאליהם ניסתה להשתייך; התמודדות עם מצוקות רגשיות ונפשיות כיום ומצבה הבלתי מאוזן כתוצאה מכך; ונטייה להתנהגות אימפולסיבית במצבי דחק בלי לשקול את ההשלכות.

כגורמי סיכוי לשיקום, צוינו אלה: גילוי יכולות תפקודיות בעבודתה; גילוי מוטיבציה לניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי בעתיד; גילוי הבנה בנוגע לאופן השגוי שבו נהגה בעת ביצוע העבירה; קבלת אחריות; השפעת ההליך הפלילי כגורם מרתיע; הפסקת שתיית אלכוהול באופן מזיק ובלתי מבוקר; ושיתוף הפעולה עם שירות המבחן תוך ביטוי נכונות להסתייע בו. עוד ציין שירות המבחן בהקשר זה שעל פי התרשמותו לא נראה שהעבירות נעברו על רקע תפיסות אידיאולוגיות נוקשות של הנאשמת כלפי מערכת אכיפת החוק.

בהתחשב בכלל השיקולים, ובפרט בנסיבותיה האישיות של הנאשמת, במצבה הרגשי והנפשי, במוטיבציה שהיא מגלה לניהול אורח חיים נורמטיבי ויציב, ובנזקקותה השיקומית, המליץ שירות המבחן על תקופת דחייה שבמהלכה יבדקו עבודה אפשרויות של שיקום וליווי בקהילה.

4. **בתסקיר משלים** מיום 06.09.2020 דיווח שירות המבחן שהנאשמת פנתה לקבלת סיוע נפשי בקהילה והגישה בקשה לקבלת "סל שיקום" מטעם המוסד לביטוח לאומי. במועד כתיבת התסקיר טרם התקבלה תשובתם. עוד דיווח שירות המבחן שהנאשמת תיארה את מצבה כבלתי יציב ומסרה שיש לה קושי לשהות בעבודתה באופן רצוף ושהיא חשה תחושה של חוסר מוטיבציה. בהמשך לדברים שנכתבו בתסקיר הקודם אודות הרקע לקשייה, הוסיף שירות המבחן שעל פי התרשמותו ברקע עומדות גם טראומות וחוויות ילדות קשות אשר הנאשמת התקשתה להרחיב לגביהם.

בהתחשב בגילה הצעיר של הנאשמת, קשייה הרגשיים והנפשיים, היעדר דפוסים עברייניים מושרשים, המוטיבציה שהביעה לניהול אורח חיים נורמטיבי ויציב, הרצינות שגילתה בקשר עם שירות המבחן, ונכונותה להסתייע בגורמי הטיפול והליווי בקהילה, **המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת צו מבחן פיקוחי למשך שנה**. לצד זאת הומלץ על **ענישה מותנית** וענישה מוחשית חינוכית בדמות **צו של"צ בהיקף של 60 שעות**. **שירות המבחן המליץ לשקול את ביטול הרשעתה של הנאשמת, נוכח היותה צעירה ללא הרשעות קודמות אשר מתמודדת עם קשיים רגשיים ונפשיים, ובכדי שלא לחסום בפניה תחומי תעסוקה שונים בעתיד.**

טיעוני הצדדים וראיות לעונש

5. באת-כוח המאשימה הגב' הילה הרוש עתרה להשית על הנאשמת עונש בן 7 חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי לשוטר שהותקף. אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בין כותלי הכלא וכי יש למקם את הנאשמת ברף התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו.

בטיעוניה הדגישה את חומרת המעשים, את הערכים המוגנים שנפגעו ואת מידת הפגיעה בהם ותמכה את דבריה בפסקי דין שהגישה.

6. כראיות לעונש מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רפואיים של הנאשמת מיום 17.01.2016, תקופה קצרה לפני האירוע ומסמכים רפואיים עדכניים של אביה החולה.

7. עו"ד ספא נעאמנה אשר לימדה סניגוריה על הנאשמת, עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעתה של הנאשמת ולהסתפק בהטלת צו מבחן וצו של"צ. בטיעוניה הדגישה את מצבה הנפשי המורכב של הנאשמת כפי שבא לידי ביטוי במסמכים הרפואיים ובתסקירים, ואת הנזק החמור שעלול להיגרם לה כתוצאה מהרשעתה בהינתן שהיא בחורה צעירה בראשית דרכה. נוסף על אלה טענה שחלופי הזמן, עברה הנקי, קבלת האחריות, והבעת החרטה, מצדיקים אף הם להימנע מהרשעתה.

דברי הנאשמת

8. הנאשמת ניצלה את זכותה למילה אחרונה. בדבריה לפני אמרה דברים שמדברים בעד עצמם שזו לשונם: "אני רוצה להגיד שאני לוקחת אחריות. אני אחראית על מה שעשיתי ואני לא רוצה לחזור על דברים שעשיתי. החיים שלי הסתדרו ואני רוצה להמשיך במסלול הזה ולא רוצה לחזור אחורה"

דין והכרעה

ביטול הרשעה

9. הסמכות לבטל הרשעה קבועה בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 שזו לשונו:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה או לצוות כי הנאשם ייתן התחייבות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, בלא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

10. בהלכה הפסוקה נקבע שהימנעות מהרשעה היא חריג לכלל שלפיו אדם שהוכחה אשמתו בפלילים יורשע בדין והיא שמורה לנסיבות יוצאות דופן שבהן אין יחס סביר בין הנזק שצפוי מן ההרשעה בדין ובין חומרתה של העבירה (בר"ע 432/85 רומנו נגד מדינת ישראל (21.08.1985)).

11. התנאים להימנעות מהרשעה מפורסמים וידועים ונקבעו בפסק הדין המנחה ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21.08.1997) (להלן: **"הלכת כתב"**). נפסק שם שהימנעות מהרשעה אפשרית בהצטרף שני תנאים - ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

12. בפסק הדין פירט בית המשפט (כב' השופט ש' לוי) תשעה מבחני עזר שצוטטו מתוך דבריה של מנהלת שירות המבחן בבית המשפט. בדבריה התוותה המנהלת את שיקולי שירות המבחן מקום שבו מתבקשת המלצה בשאלת ההרשעה בדין, ואלו הם:

א. האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

ב. חומרת העבירה והנסיבות שבהן נעברה;

עמוד 5

- ג. מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר שבין העבירה למעמד ולתפקיד;
ד. מידת הפגיעה של העבירה באחרים;
ה. הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;
ו. האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית או שמדובר בהתנהגות מקרית;
ז. יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה ומביע חרטה עליה;
ח. משמעות ההרשעה מבחינת הדימוי העצמי של הנאשם;
ט. השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

13. אשר לתנאי בדבר הפגיעה החמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם, פגיעה שעלולה להיגרם מעצם הרשעתו בדין, נפסק שעל בית-המשפט להשתכנע, כי: **"הפגיעה בנאשם הכרוכה בהרשעה אינה שקולה כנגד מידת הפגיעה באינטרס הציבורי בשל ביטול ההרשעה"** (ע"פ 3554/16 יעקובוביץ נגד מדינת ישראל (11.06.2017)).

14. עוד נקבע בפסיקה כי על הטוען לאי הרשעה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולעניין זה אין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות(רע"פ 9118/12 פריגין נגד מדינת ישראל (01.01.2013)).

15. עם זאת, פסיקת בתי המשפט הגמישה מעט את הדרישה דלעיל להצבעה על נזק קונקרטי והכירה במעין מקבילית כוחות המתקיימת בין שני המבחנים שנמנו בהלכת כתב, כך שכל שמעשי העבירה חמורים יותר, אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית אלא נדרשת פגיעה קונקרטית ברורה ומוחשית. וככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן יהיה להסתפק בפגיעה כללית יותר (עיין בת"פ 36771-11-15 **מדינת ישראל נגד פנש ואח'** (14.06.2016); ע"פ 24457-03-15 **גוטרמן נגד מדינת ישראל** (30.08.2015); רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נגד שבתאי** (10.09.2013) (דעת כב' השופט ע' פוגלמן), עפ"ג 44406-12-11 **שואהנה נגד מדינת ישראל** (16.02.2012) (דעת כב' השופט ע' גרוסקופף)).

מן הכלל אל הפרט

16. יישום מבחנים אלה על המקרה שלפני מעלה שעל פי הקריטריונים שהותוו בפסיקה, ראוי יהיה לבטל את הרשעתה של הנאשמת בדין.

17. בהתייחס לתנאי הראשון שנמנה בהלכת כתב שעניינו הפגיעה הפוטנציאלית של ההרשעה בסיכויי השיקום של הנאשמת, מצאתי שהרשעתה של הנאשמת בדין תפגע פגיעה חמורה בשיקומה.

הנאשמת עברה טראומות וחוויות ילדות קשות. היא מתמודדת עם קשיים נפשיים ורגשיים בלתי מבטלים ומצבה הנפשי אינו יציב וזאת בלשון המעטה. הדברים פורטו במלואם במסמכים הרפואיים ובתסקירים.

הצמחת חטוטרט מכוערת על גבה של הנאשמת בדמות הרשעתה בעבירות אלימות, תפגע פגיעה קשה בשיקומה ותחסום בפניה אפשרויות תעסוקה שונות בעתיד.

על רקע קשייה ומצבה הנפשי הרעוע, ההשלכות הנובעות מהרשעתה יחמירו את הפגיעה בה ובמובן זה הן אינן שקולות להשלכות ההרשעה על אחרים אשר אינם בעלי קשיים דומים.

לאלה יש להוסיף את שאיפתה של הנאשמת לנהל אורח חיים יציב ונורמטיבי; את הצלחתה לסיים את לימודיה התיכוניים וללמוד איפור מקצועי על אף קשייה; את עברה הפלילי הנקי והיותו של האירוע בודד וחרג בנוף חייה; את חלופת הזמן הניכר מאז שנעברו העבירות - מעל לארבע שנים, אשר במהלכן לא נפתחו נגדה תיקים חדשים; ואת היעדרם של דפוסים עברייניים מושרשים באישיותה. כל אלה תומכים בצורך להעניק משקל בכורה לשיקומה ומבססים סיכוי ממשי להצלחתו.

18. אשר לתנאי השני שעל פיו נדרש המשפט להשתכנע שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים - סבורני שגם תנאי זה מתקיים בנאשמת.

19. נכון, עבירות נגד שוטרים בכלל, ועבירות אלימות נגד שוטרים בפרט, הן חמורות ולדאבוננו הפכו לחזון נפרץ במקומותינו.

תקיפת שוטרים שעה שאלה ממלאים את תפקידם על פי דין, מגלה חומרה כפולה. מחד גיסא מדובר בהתנהגות אלימה ופלילית אשר פוגעת בגופם, בשלוות נפשם, בחירות פעולתם, ובכבודם של השוטרים עצמם. מאידך גיסא, ובמישור רחב יותר, פוגעת התנהגות זו גם בשלטון החוק, בחובת הציות לחוק וביכולתם של השוטרים למלא את תפקידם ללא הפרעה באכיפת החוק, בשמירת הסדר הציבורי ובהגנה על בטחון הנפש והרכוש.

לא בכדי גילה המחוקק את דעתו להחמיר בעבירות מסוג זה בקובעו בסעיף 73 לחוק העונשין עונש מזערי שלא יפחת ממאסר בן חודש אחד.

ביתר שאת וביחוד אמורים הדברים בנוגע לגרימת חבלה בגופו של שוטר. הנאשמת הורשעה בכך שהצמידה סיגריה בוערת לצווארו של השוטר עדן וגרמה לו לכוויה. אציין שבעדותו מסר הלה שהכוויה טופלה באמצעות משחה עת הגיע לבסיסו אולם לא הותירה סימן או צלקת קבועים בגופו.

במהלך האירוע חטאה הנאשמת באלימות פיזית אשר לוותה בגידופים קשים וגסים כלפי שוטרים שניסו למלא את תפקידם ולאתר חשודים בסיכון ביטחון הציבור על פי תיאור שנמסר להם ממרכז השליטה המשטרתי.

עם זאת, במהלך ניהול המשפט בלטו פערי הכוח הניכרים שבין הנאשמת לשוטרים. הנאשמת היא בחורה צנומה ושבירית בעוד שכל השוטרים הם לוחמי מג"ב צעירים וחסונים. מכאן שעל אף הכיעור שבמעשיה, לא העמידה הנאשמת את השוטרים בסיכון ממשי. אציין שהנאשמת אף נחבלה באירוע לאחר שהשוטרים נאלצו להשתמש בכוח כדי להשתלט עליה ולרסנה. נוסף על כך המעשה לא היה מתוכנן ומדובר בתגובה ספונטנית של הנאשמת לאירועים.

כאן המקום להזכיר שברקע למעשים עמדו קשייה הרגשיים והחברתיים הקשים של הנאשמת אשר התעצמו במהלך האירוע שאותו חוותה כמשפיל, לצד דפוסים אימפולסיביים הנובעים ממצבה הנפשי, והכול בעת שהייתה שרויה בגילופין.

20. עוד אוסיף שבעת שהייתה הנאשמת בחדר החקירות נכנס לחדר השוטר נאור ובעת שהנאשמת ישבה בגבה אליו רכן לעברה תוך שעשה תנועת יריקה כלפיה במטרה לבזותה ולהשפילה. איתרע מזלו של השוטר והמעשה צולם. בהכרעת הדין קבעתי שאפשר שהמעשה נעשה כדי לבטא בדרך פסולה את תסכולו השוטר מהתנהגותה האלימה של הנאשמת כלפיו. מדובר במעשה שמקומו לא יכירנו במערכת אכיפת חוק ומדובר מיניה וביה בהתנהגות שאינה הולמת שוטר. גם אם אכן נעשה המעשה לשם פריקת תסכולו של השוטר, הרי שיכולת ההכלה וההבלגה היא חלק ממקצועיותו של שוטר ומסיבה זו אין למעשה הצדקה כלשהי. כידוע על השוטר לשמש דוגמה ומופת לאחרים בהתנהגותו ובכל אורחותיו ובפרט כשהוא עוסק באכיפת החוק. יש להצטער על כך שבמקרה זה לא פעל השוטר כפי שמצופה ממנו ונהג באופן אשר פגע בתדמית המשטרה בעיני הציבור. בהכרעת הדין נקבע שהמעשה אינו מצדיק את ביטולו של כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק. ואולם עתה משמצויים אנו בפרשת העונש יש להתחשב במעשה הן לעניין סוג העונש ומידתו והן לעניין ההרשעה, וזאת כשיקול שאינו מכריע אשר מצטרף ליתר השיקולים.

21. לסיכום חלק זה אומר שהנאשמת עברה עבירות אלימות כלפי שוטרים שאין חולק שיש לגנותן ולהוקיען.

22. אשר לשאלת ההרשעה, אין ספק שביטול הרשעתה של הנאשמת יגרום לפגיעה מסוימת באינטרס הציבורי ובפרט בשיקולי ההלימה וההרתעה המתחייבים במקרה זה. ברם בהתחשב בעבירות, בנסיבות ביצוען, בהתנהגות השוטר בחדר החקירות, ובכך שלא נגרם נזק כבד למאן דהוא, הרי שמדובר בפגיעה מתונה ונסבלת.

23. משהנחתי אפוא על כפות המאזניים את הנזק שייגרם לנאשמת אם תורשע בדין, אל מול הפגיעה שתיגרם לאינטרס הציבורי אם תבוטל הרשעתה, מצאתי שהראשונה גוברת על השנייה ומטה את הכף לקולה.

24. אזכיר מושכלות יסוד בתורת הענישה שעל פיהן ענישת הנאשם היא לעולם אינדיבידואלית. כך שמעבר לנסיבות המעשה יש להתחשב גם בנסיבות העושה.

לצד המבחנים המשפטיים הדווקניים והבלתי מתפשרים ולצד מושגים מחמירים כגון: "מידת הדין", "מידה כנגד מידה" ו-"ייקוב הדין את ההר", ניצבת לה - לעיתים זנוחה מעט ונכלמת - מידת הרחמים. מידה זו ראוי שיעשה בה שימוש מאזן במקרים המתאימים והראויים לכך שהמקרה שלפנינו בא בקהלם.

25. ברי שתוצאה מקלה שכזו מוקשית על רקע החלטתה של הנאשמת לנהל את התיק ולא להודות בו מלכתחילה. נכון

הוא שעל פי סעיף 40א(6) לחוק העונשין, כפירה באשמה וניהול משפט לא ייזקפו לחובת הנאשמת בגזירת הדין. עם זאת, ככלל, לא תוכל נאשמת שכזו ליהנות מהנחות מקלות שנוהגים להניח לטובת מי שהודה, הביע חרטה והפנים את הלקחים הנדרשים.

26. במקרה דנא קיבלה הנאשמת אחריות מלאה על מעשיה לפני שירות המבחן, הביעה חרטה והפיקה את לקחיה. מדובר אמנם בהבנה מאוחרת של הדברים, אולם לנוכח מצבה וקשייה, יש לברך על כך ולזקוף זאת לזכותה. שירות המבחן אף הוא סבר כך, התרשם שדבריה של הנאשמת כנים והמליץ לשקול את ביטול הרשעתה.

27. בהתחשב בכל השיקולים דלעיל ולאחר שנתתי דעתי לנסיבות כולן, סבורני שמן הראוי שבית המשפט יתמוך אף הוא בשיקומה של הנאשמת וירים את תרומתו בדרך של ביטול הרשעתה וכך בדעתי לנהוג במקרה זה.

סוף דבר

28. הרשעתה של הנאשמת תבוטל.

תחת ההרשעה תיוותר על מכונה הקביעה שהנאשמת עברה את העבירות שבהן נמצאה אשמה בהכרעת הדין.

לצד קביעה זו יוטלו על הנאשמת העונשים כדלקמן:

א. **צו מבחן למשך שנה.**

ב. **צו שירות לתועלת הציבור בן 60 שעות,** בהתאם לתכנית שיגיש שירות המבחן בתוך שלושה שבועות מהיום.

שירות המבחן יהא רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בפנייה לבית המשפט.

בהתאם לאמור בסעיף 71א(ה) לחוק העונשין, הנאשמת מוזהרת בזאת שעליה למלא אחר הוראות צו השל"צ שאם לא כן, תהיה צפויה לתוצאות האמורות בסעיף 71ד לחוק העונשין, קרי, בית המשפט יהיה רשאי לבטל את צו השל"צ, להרשיעה, ולהטיל עליה עונש אחר תחתיו.

ג. **התחייבות בסך 5,000 ₪ למשך שנה שלא תעבור כל עבירה נגד שוטרים.** אם לא תחתום על ההתחייבות תיאסר למשך 10 ימים.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק פסק הדין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' חשוון תשפ"א, 27 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים.